

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi ustalił skład majątku wspólnego małżonków D. M. i T. A., dokonał podziału tego majątku, zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 33.126 złotych płatną w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia, rozstrzygnął o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce postępowania z urzędu oraz orzekł, że strony ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wywiodła uczestniczka, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów zebranych w sprawie, a w szczególności dowodów z wyciągów bankowych, zeznań świadka M. R. oraz oświadczeń uczestniczki postępowania, a także ustalenie podstawy faktycznej bez rozważenia w sposób bezstronny i wszechstronny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego,
2. naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie 43 § 2 i 3 k.r.o. poprzez przyjęcie, że w sprawie o podział majątku wspólnego nie zachodzą przesłanki do ustalenia nierównych udziałów w majątku objętym małżeńską wspólnością ustawową.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez ustalenie, że udziały wnioskodawcy i uczestniczki postępowania w majątku wspólnym są nierówne i wynoszą odpowiednio 1/20 i 19/20, zmianę pkt III postanowienia przez zasądzenie pomiędzy stronami tytułem spłaty kwot uwzględniających nierówne udziały w majątku wspólnym i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje.

Alternatywnie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. W przypadku nie uwzględnienia powyższych wniosków skarżąca wniosła o przesunięcie terminu spłaty kwoty zasądzonej tytułem spłaty lub rozłożenie jej na raty na okres 10 lat.

Uzupełniając braki formalne apelacji skarżąca doprecyzowała, że wnosi o zmianę zaskarżonego pkt 3. postanowienia poprzez zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwoty 2.539 zł tytułem spłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia prawa procesowego, jako że poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej (wyrok SN z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 409/03, Lex nr 148384).

Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie nie naruszył zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., która nakazuje, aby Sąd oceniał wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Udziały w majątku objętym wcześniej wspólnością majątkową małżeńską powstają w momencie ustania tej wspólności, a ich wielkość zgodnie z art. 43 § 1 k.r.o. jest równa. Odejście od zasady równości udziałów może nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach.

Ustalenie nierównych udziałów zostało uzależnione od spełnienia dwóch przesłanek: istnienie ważnych powodów przemawiających za odejściem od zasady wyrażonej w art. 43 § 1 k.r.o. oraz różny stopień przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego. Przesłanki te muszą wystąpić łącznie i pozostają do siebie w takim wzajemnym stosunku, że żadne "ważne powody" nie stanowią podstawy takiego orzeczenia, jeżeli stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego jest równy, a jednocześnie - nawet różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku nie stanowi podstawy ustalenia nierównych udziałów, jeżeli nie przemawiają za tym "ważne powody". Wykazanie, że występują ważne powody oraz stwierdzenie, w jakim stopniu każde z małżonków przyczyniło się do powstania majątku wspólnego, możliwe jest w odniesieniu do okoliczności konkretnego stanu faktycznego.

Wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym złożyła uczestniczka postępowania. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar wykazania istnienia przesłanek warunkujących ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym spoczywa na tym, kto zgłosił wniosek o ustalenie nierównych udziałów (postanowienie SN z 2 października 1997 r., II CKN 348/97, niepubl.).

Na tle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktyczny zważyć należy, że brak jest podstaw dla uwzględnienia tego żądania, albowiem brak jest ważnych powodów, które uzasadniałyby ustalenie nierównych udziałów. Bezsprzecznie z dowodów wynika, że po stronie wnioskodawcy, w trakcie trwania małżeństwa, wystąpiły negatywne okoliczności, na co Sąd a quo zwrócił uwagę. Jednakże okoliczności te nie miały charakteru tak rażącego, że uzasadniałyby ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym. Argumentacja przedstawiona przez Sąd Rejonowy jest trafna i zasługuje na pełną aprobatę. W wywiedzionym środku zaskarżenia brakuje rzeczowej argumentacji, która mogłaby podważyć wywody Sądu meriti. Samo zaś zacytowanie obszernego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, bez ich powiązania do realiów niniejszej sprawy, nie może odnieść zamierzonego skutku.

Ponadto zauważyć należy, że wnioskodawca i uczestniczka w bardzo podobnym stopniu przyczynili się do powstania majątku wspólnego. Wszak z dowodów wprost wynika, że wnioskodawca i uczestniczka pracowali zawodowo przez czas trwania małżeństwa. Tym samym brak było materialnoprawnych przesłanek, ażeby ustalić nierówne udziały we wspólnym majątku.

Sąd nie uwzględnił wniosku skarżącego o wydłużenie terminu spełnienia zasądzonego tytułem spłaty na rzecz wnioskodawcy świadczenia pieniężnego. Brak jest też względów, które przemawiałyby za rozłożeniem tego świadczenia na raty. W ocenie Sądu Okręgowego, spełnienie zasądzonego świadczenia w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia nie przekracza zdolności finansowych uczestniczki.

Mając na uwadze, że podniesione zarzuty okazały się nie zasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. apelację należało oddalić.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c., albowiem brak jest podstaw, ażeby odstąpić od generalnej zasady, że uczestnicy postępowania nieprocesowego ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.